

sig. Jeg vender lige tilbage til spørgsmålet om konventet og EU's fremtid.

Jeg synes altså, at det ville være godt, hvis vi i Danmark kunne begynde at føre EU-debat på en ny måde, og det er også det, jeg har lagt op til ved at sige: Nu må vi altså kende det samlede billede, den nye traktat, før vi tager stilling til de danske undtagelser.

Inden jeg kommer til spørgsmålet om konventet, vil jeg godt lige berøre nogle af de temaer, der har været rejst her vedrørende det, forespørgslen drejede sig om, nemlig formandskabet. Jeg vil godt tage fire punkter frem.

For det første: Tyrkiet. Regeringen har taget sit udgangspunkt i, at i 1999 blev det besluttet i EU, at Tyrkiet er kandidatland, og som kandidatland skal Tyrkiet behandles som alle andre kandidatlande. Det vil sige, at Tyrkiet kan få en dato for start på optagelsesforhandlinger, når og hvis Tyrkiet opfylder de bestemte politiske krav, man stiller.

Det, vi så besluttede på topmødet, var, at det skal vi konstatere om Tyrkiet gør på EU-topmødet i december 2004 på grundlag af en rapport og en anbefaling fra Europa-Kommissionen. Så der er altså angivet en procedure, men der er ikke på noget punkt givet køb på det grundprincip, at selvfølgelig skal Tyrkiet som alle andre lande opfylde de politiske krav for at kunne få en start på optagelsesforhandlingerne.

Så kan man have mange vurderinger af, hvad der vil komme ud af det. Det skal jeg ikke gøre mig klog på i dag, men kun minde om, at hvis Tyrkiet engang for enden af denne vej, der nu lægges ud, kommer i nærheden af et medlemskab af EU, så skal man jo tænke på, at så er det jo et meget anderledes Tyrkiet end det, vi kender i dag, for så er det et Tyrkiet, der opfylder de politiske betingelser, og så er det et Tyrkiet, der opfylder alle de mange krav, der er indeholdt i de 30 kapitler, som de 10 ansøgerlande, vi gjorde færdige i København, har skullet igennem. Det er krav af erhvervsmæssig art, det er krav om konkurrenceforhold, det er krav om økonomiske og sociale forhold i bred almindelighed. Det er virkelig nogle omfattende krav til samfundets indretning, man så skal opfylde, så det vil altså være et anderledes tyrkisk samfund end det, vi kender i dag.

Hvor lang tid den proces varer, er der ikke nogen, der kan sige noget om, jeg synes bare, det er vigtigt at slå fast, at kommer vi nogen sinde dertil, er det altså et anderledes Tyrkiet end det, vi kender i dag.

For det andet vil jeg godt tage fat på hele spørgsmålet om arbejdskraftens frie bevægelighed, som jo ikke mindst hr. Kristian Thulesen Dahl beskæftigede sig med. Bare nogle få ord om det.

Kl. 17.40

Regeringen holder altså fast ved, at der er fri bevægelighed for arbejdskraften fra dag et. Det vil jeg godt understrege, og jeg vil også godt sige, at det ubetinget er en god ting at have fri bevægelighed for arbejdskraft. Jeg vil godt understrege, at det jo ikke er sådan, at man bare kan komme til Danmark for at få sociale ydelser eller overførselsindkomst. Hvis nogen gør brug af denne mulighed, så er det for at få et arbejde i Danmark. Jeg har så utrolig svært ved at se, hvad man kan have imod det. Hvis der kommer en polak og gerne vil arbejde i Danmark og kan få et arbejde i Danmark, så må man da sige, at så er det til gavn for det danske samfund.

Jeg ved jo, at hr. Thulesen Dahl ligesom alle os andre interesserer sig meget for, hvordan vi skaffer penge til velfærd i fremtiden, f.eks. til de ældre, som der bliver flere af i forhold til antallet af erhvervsaktive. For at kunne finansiere fremtidens velfærd skal vi altså have skabt nogle flere arbejdspladser. Det kræver også, at der er arbejdskraft, kvalificeret arbejdskraft til rådighed. Derfor skal vi da være glade, hvis der kommer mennesker til Danmark fra Polen eller andre øst-europæiske lande, som kan få et arbejde, og som vil yde et bidrag til det danske samfund. Det er da en fordel – ubetinget.

Det synspunkt holder regeringen altså fast i, og det er en videreførelse af den linje, som den tidligere regering havde lagt. Jeg vil godt understrege: Det holder regeringen fast i.

For det tredje er der landbrugspolitikken, som hr. Henrik Dam Kristensen nævnte. Hr. Henrik Dam Kristensen mente, at der havde vi fundet nogle løsninger, der ikke var særlig hensigtsmæssige. Nu vil jeg altså først sige, at jeg går ud fra, at hr. Henrik Dam Kristensen er enig med os i, at førstprioriteten var at få udvidelsen på plads, og derfor måtte vi jo så prøve at finde nogle løsninger på landbrugsspørgsmålene, som var tålelige, og som også sikrer, at vi i fremtiden kan snakke reform af landbrugspolitikken, for derom er vi jo enige. Der er brug for reform af landbrugspolitikken. Jeg synes, vi har fundet sådanne ordninger.

Det er da rigtigt, at der er nogle principper i det her, som måske ikke sådan lige er traditionelle danske principper, om at overflytte midler